

той трѣба да ги промине съ духа си, но затуи потребно е самъ си да са пріучи на наблюдение то.

Кой то проумѣва значеніе то на приготвителныя курсъ на исторія та, той не го ограничава съ една година, но ще му посвети двѣ или три години. Работа та не са свършва съ десетина біографіи. Докторъ Веберъ предлага три години, — и азъ съмъ съ него съвсѣмъ съгласенъ. Ученикъ тѣ, кой то премине и приготвителныя само курсъ, пакъ ще опази въ себе си нѣщо цѣло и пълно, защо то отъ повѣствованія та са научва той исторія та.

Кога то са установи таквази метода на преподаванье то, улеснена външно и богата по вътрешно то си достоинство, тогасъ могатъ да бѣдѣтъ ползователны *исторически шѣ стихошворенія*, като пособяватъ на образованіе то на характера и на укрѣпванье то на духовны тѣ силы. Значително вліяніе быхъ произвели еше и книги, украсены съ исторически картинки (лишеніе то отъ кои то е непростително при сегашни тѣ типографически средства), защо то тѣ съотвѣтствовать напълно на стремленія та на преподаванье то, кое то въ сегашно то време е обрнѣто на индивидуалны образы. Изобразяванье то на сцены тѣ, кои то сѣ описаны въ книга та, или кои то сѣ представены въ картинка та, докарва упражненіе много пригодно за писменна работа. Днесъ не трѣба да са говори на ученика за египетска та, гръцка та, или нѣмска та архитектура, преди да му са покажатъ въ изображенія; тѣй сѣщо кога то доде редъ до „Гуттенберга“, азъ быхъ съвѣтовалъ да заведѣтъ по напредъ ученика въ една типографія. *Вниквайше въ индивидуалностъ та и въ живо то съзърцаніе на личностъ*